

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/6/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124233716
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:6124233716.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov Mgr. Mareka Anovčina a JUDr. Zuzany Slušnej, v spore žalobcu A. B. C., D., E., narodeného dňa XX.XX.XXXX, bytom F. G. XXXX/XX, H. - I. C., právne zastúpeného JUDr. Andrejom Garom, advokátom, so sídlom Štefánikova 14, Bratislava - Staré Mesto, IČO: 30 850 436, proti žalovanej A. J. C., narodenej dňa XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, H., právne zastúpenej spoločnosťou soukeník – štrpka s. r. o., so sídlom Strážnická 8141/5, Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 862 711, o zaplatenie 115,28 eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobcu a žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 4. októbra 2024, č. k. 6C/44/2024-71, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. p o t v r d z u j e a vo výroku II. v časti o zamietnutie žaloby o zaplatenie 71,80 eur s príslušenstvom m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 71,80 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 29.04.2024 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobca m á proti žalovanej n á r o k na náhradu trov konania v celom rozsahu .

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie svojim rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 43,48 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 29.04.2024 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.), žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok III.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou proti žalovanej domáhal zaplatenia náhrady škody 115,28 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 13.02.2022 do zaplatenia, a to za vynaložené náklady v súvislosti s jeho cestou do miesta styku s maloletým synom a späť dňa 12.02.2022, kedy sa mal realizovať styk žalobcu s jeho maloletým synom na základe vykonateľného súdneho rozhodnutia, avšak k jeho realizácii nedošlo, nakoľko žalovaná (matka maloletého) žalobcovi (otcovi maloletého) oznámila, že maloletý je chorý, a to bez toho, aby svoje tvrdenie preukázala, čím porušila prevenčnú povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka. Žalovaná namietala žalovaný nárok v celom rozsahu s odôvodnením, že maloletý bol chorý odo dňa 02.02.2022, mal teploty, sople, bral ATB a jeho zhoršený zdravotný stav pretrvával aj v čase styku dňa 12.02.2022, pričom riadne a vopred informovala žalobcu o nepriaznivom zdravotnom stave maloletého. Spochybnila tiež vyčíslenie nákladov žalobcu v žalobe.

3. Súd prvej inštancie vykonal v spore dokazovanie, z ktorého zistil, že uznesením Okresného súdu Prievidza, č. k. 18P/54/2019-2309 zo dňa 20.12.2021 bol upravený styk tak, že žalobca je oprávnený stretávať sa s maloletým každý týždeň v kalendárnom roku vždy v sobotu od 12.00 hod. do

17.00 hod. bez prítomnosti žalovanej a s účinnosťou od 01.03.2022 je žalobca oprávnený na stretnutie s maloletým každý párný týždeň v kalendárnom roku vždy v sobotu od 12.00 hod. do 17.00 hod. bez prítomnosti žalovanej a každý nepárny týždeň v kalendárnom roku vždy v sobotu od 11.00 hod. do 17.00 hod. a v nedeľu od 11.00 hod. do 17.00 hod. bez prítomnosti žalovanej, ktorá je povinná maloleté dieťa na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie umožniť s tým, že žalobca si maloletého riadne na styk pripraveného pred kultúrnym domom v H., na K. L. prevezme a na tom istom mieste maloletého žalovanej vráti. V prípade, že sa styk žalobcu s maloletým neuskutoční v súdom určenom čase z dôvodu objektívnej prekážky na strane dieťaťa, žalovaná je povinná umožniť žalobcovi styk s maloletým v rovnakom rozsahu v náhradnom termíne. Okresný súd Prievidza zároveň v predmetnom uznesení upravil styk žalobcu s maloletým počas vianočných sviatkov v roku 2021 a počas novoročných sviatkov v roku 2022 tak, že žalobca je oprávnený stretnúť sa s maloletým dňa 26.12.2021 a 02.01.2022 v čase od 12.00 hod. do 17.00 hod. bez prítomnosti žalovanej. Z trestného oznámenia podaného žalobcom na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Prievidza, Obvodné oddelenie zo dňa 12.02.2022, vyplýva, že žalobca v uvedený deň podal trestné oznámenie na žalovanú z dôvodu, že jej 11.02.2022 pripomenul, že nasledujúci deň si príde pre syna. Žalovaná reagovala tým, že dieťa je choré, na styk nemôže ísť. Dňa 12.02.2022 sa žalobca dostavil pre maloletého na námestie v H. a zaslal matke SMS, že čaká na odovzdanie syna, žalovaná odpísala, že B. je stále chorý a nedovezie ho. Potom jej napísal, že ide pred jej dom, že klame, zámerne kazí styk a nech B. nachystá. Pred jej domom jej napísal, nech mu syna odovzdá, odpísala, že B. je chorý, nikam nepôjde. Napísal jej, že žiadne lekárske potvrdenie mu neposlala. Privolal policajnú hliadku, ktorú otec žalovanej vpustil do domu. Žalovaná hliadke ukázala správu od lekárky B. F. K., ošetrojúcej lekárky dieťaťa. Z SMS komunikácie medzi žalobcom a žalovanou z obdobia od 11.02.2021 do 12.02.2022 bolo zistené, že dňa 11.02.2022 na SMS správu žalobcu - „zajtra odovzdanie a styk o 12h na námestí podľa NO“, žalovaná žalobcovi oznámila, že „Matko je ešte stále chorý, ešte nedobral antibiotiká, zajtra ešte nebude môcť ísť. Za zajtrašok ti poskytnem náhradný termín“. Na to žalobca „v živote si neposkytla za žiadne zmarené termíny náhradný styk. Mariš styk opakovane a celkom zjavne zámerne. Zajtra si prídem pre syna, nachystaj ho na styk podľa NO“. Na túto SMS správu žalovaná žiadnym spôsobom nereagovala. Dňa 12.02.2022 o 11.52 hod. žalobca žalovanej oznámil, že je na námestí, čaká na odovzdanie. Žalovaná žalobcovi oznámila: „Písala som ti, že B. je ešte stále chorý a berie antibiotiká, že dnes nemôže ísť“. Žalobca na uvedenú správu žalovanej odpovedal: „Zámerne mariš styk, vytváraš prekážky, klameš, Idem pred dom, nachystaj B. na odovzdanie, rešpektuj uznesenie súdu“. Vzápätí jej oznámil, že je pred domom a vyzval žalovanú, aby mu syna odovzdala. Na ďalšiu SMS správu žalovaná žalobcovi o 12.15 hod. oznámila, že „Vieš o tom, že je B. ešte chorý“. Žalobca v SMS o 12.17 hod.: „Neposlala si do dnešného dňa žiadne lekárske potvrdenie s viditeľnou pečiatkou, okrem toho, nejde o prekážku v styku. Odovzdaj mi Matka“, žalovaná mu oznámila: „Policajti aj minulý týždeň videli lekársku správu s pečiatkou“. Súd prvej inštancie tiež zistil z fotokópie technického preukazu motorového vozidla značky Volkswagen Tiguan, EVČ: F. (čl. 19 spisu), že vlastníkom motorového vozidla je M. D., ktorý na základe zmluvy o výpožičke zo dňa 24.09.2021 uzavretej podľa § 659 a nasl. Občianskeho zákonníka medzi ním ako požičiavateľom a žalobcom ako vypožičiavateľom vypožičal vyššie uvedené motorové vozidlo žalobcovi počnúc dňom 29.05.2021 na dobu neurčitú. Dátum prvej evidencie vozidla je v technickom preukaze deň 27.08.2018 a okrem iných technických údajov spotreba paliva 7,6 litrov na 100 km. Obsah zmluvy o výpožičke je v spise založený na čl. 16. Z potvrdenia B. F. K. zo dňa 03.02.2022 o zdravotnom stave maloletého B. C. vyplýva, že dieťa je aktuálne choré, užíva antibiotiká od 03.02.2022 pre katar horných dýchacích ciest.

4. Uvedené skutočnosti súd prvej inštancie posúdil podľa § 415, § 420 ods. 1 a 3, § 442 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Uviedol, že zhodnotením skutkového stavu dospel k právnomu záveru, že žaloba žalobcu je čiastočne dôvodná. V konaní nebolo medzi stranami sporné, že v rozhodnom čase, dňa 12.02.2022, bol styk žalobcu s maloletým upravený súdnym rozhodnutím, pričom rovnako nebolo sporné, že žalobca bol oprávnený realizovať styk s maloletým dieťaťom a že k styku nedošlo. Predmetom tohto sporového konania bolo posúdenie zodpovednosti žalovanej za vynaložené cestovné náklady, ktoré mali vzniknúť žalobcovi a vzhľadom na obranu žalovanej posúdiť existenciu takých okolností, z ktorých možno vyvodit', že škoda nemohla žalovaná zabrániť, teda že vznik škody nezavinila. Žalovaná nepoprela tvrdenie žalobcu, že na jeho výzvu mu neposlala potvrdenie od lekára o zdravotnom stave maloletého. Z predloženej lekárskej správy žalovanou zo dňa 03.02.2022 vyplýva, že od tohto dňa bol maloletý chorý, bola mu nasadená antibiotická liečba.

5. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k právnomu záveru, že žalovaná si riadne nesplnila svoju prevenčnú povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka, pretože chorobu dieťaťa žalobcovi náležite nepreukázala, napriek tomu, že žalovaná mala k dispozícii lekársku správu o zdravotnom stave dieťaťa už dňa 03.02.2022. Nemožno žalobcovi vyčítať, keď žalovanej nedôveroval, pretože ich vzájomné vzťahy sú problematické, že sa dňa 12.02.2022 do miesta bydliska maloletého na styk s ním dostavil. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že o vzniku objektívnej prekážky žalobcu bezodkladne informovala 02.02.2022 a aj 11.02.2022 a nie je povinná mu poslať lekárske správy a žalobca si mohol zdravotný stav maloletého overiť u jeho ošetrojúcej lekárky, súd prvej inštancie uviedol, že lekárska správa bola zo dňa 03.02.2022, maloletému bola nasadená liečba antibiotikami a z uvedeného je zrejmé, že jeho stav sa mohol a mal zlepšovať, lebo inak by bola žalovaná určite vyhľadala lekársku starostlivosť a liečba by bola zmenená. Súd prvej inštancie poukázal aj na to, že ani v deň styku, v sobotu 12.02.2022, kedy už žalobca nemal žiadnu možnosť informovať sa na zdravotný stav svojho syna u jeho ošetrojúcej lekárky, keď za maloletým prišiel, mu žalovaná lekársku správu, ktorú žiadal od nej, nepredložila, hoci ju mala k dispozícii a ani nijakým iným spôsobom nepreukázala, že styk žalobcu s dieťaťom bol dňa 12.02.2022 pre jeho zlý zdravotný stav vylúčený. Dôležité bolo podľa názoru súdu prvej inštancie aj to, že v predmetnej lekárskej správe zo dňa 03.02.2022, v ktorej je síce uvedené, že maloletý je chorý a užíva antibiotiká, absentuje stanovisko lekárky, či vzhľadom na zistený zdravotný stav dieťaťa vylučuje možnosť styku žalobcu s dieťaťom (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 21.02.2021, sp. zn. 20Cdo 4498/2009). Súd prvej inštancie tiež poukázal na súdne rozhodnutie, sp. zn. 1Cz 63/87 NS ČSR - R 12/90, aplikovateľné na vyššie zistený skutkový stav, v zmysle ktorého bola riešená otázka zodpovednosti rodiča, ktorému bolo maloleté dieťa zverené do výchovy v situácii, keď včas neinformuje o objektívnej prekážke brániacej uskutočniť styk, kedy matka zodpovedá pri ochorení dieťaťa za škodu v dôsledku porušenia prevenčnej povinnosti. V prejednávanej veci išlo o túto situáciu, pretože žalovaná si oznamovaciu povinnosť vo vzťahu k žalobcovi riadne (dostatočne) nesplnila. Súčasne súd prvej inštancie poukázal aj na rozsudok NS ČR vo veci vedenej pod sp. zn. 20Cdo/4498/2009 zo dňa 21.02.2011 riešiaci otázku styku dieťaťa v prípadoch jeho ochorenia, čo závisí od konkrétnych okolností každého prípadu. Podľa názoru súdu dieťa môže ochoreť neplánovane, subjektívne ťažkosti dieťaťa sa môžu prejavovať rôzne, tieto sú následne predmetom ďalších vyšetrení a testov, ktoré závažnosť ochorenia potvrdia alebo vylúčia. V prejednávanej veci žalovaná žalobcovi len oznámila, že maloletý je chorý, z ktorého dôvodu sa jeho styk so žalobcom nebude môcť uskutočniť bez toho, aby svoje tvrdenie kvalifikovaným spôsobom preukázala, prípadne lekárskou správou preukázala zhoršený stav dieťaťa. Je síce možno stotožniť sa s tvrdením žalovanej, že nie je, a teda ani v danom prípade nebola povinná preukazovať zlý zdravotný stav maloletého žalobcovi práve lekárske správy, bolo však jej povinnosťou akýmikoľvek inými dôkazmi, preukázať, že zdravotný stav maloletého neumožňuje v daný deň (12.02.2022) stretnutie so žalobcom. Nijaký takýto dôkaz však žalovaná v priebehu konania súdu nepredložila.

6. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca preukázal v konaní všetky prvky subjektívnej zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá mu vznikla vynaložením cestovných nákladov na cestu dňa 12.02.2022 za účelom realizácie styku s maloletým dieťaťom. Pokiaľ ide o rozsah týchto nákladov, teda o rozsah náhrady škody podľa § 442 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie posudzoval aj účelnosťou použitia motorového vozidla žalobcom. Táto bola v danom prípade preukázaná z dôvodu nízkeho veku maloletého dieťaťa (tri roky), vymedzený čas styku otca s dieťaťom, vzdialenosť medzi miestom bydliska otca a miestom stretnutia, ale aj vzhľadom na vtedajšiu situáciu na území Slovenska ohľadom ochorenia COVID-19, z dôvodu ktorej cestovanie individuálnou dopravou bolo bezpečnejšie. Cesta žalobcu z miesta bydliska v Bratislave do miesta styku Bojnice dňa 12.02.2022 a späť, predstavuje vzdialenosť 372 km. V zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách, si žalobca uplatnil základnú náhradu vo výške 71,80 eur (0,193 eur x 372 km) podľa Opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 143/2019 Z. z.. Žalovaná spochybnila vyčíslenie týchto nákladov z dôvodu, že motorové vozidlo, na ktorom sa do bydliska maloletého dostavil, nie je vo vlastníctve žalobcu. Žalobca mal v uvedenom období uzavretú zmluvu o výpožičke vozidla a žalovaná v tomto smere poukázala na závery Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 17Co/77/2023 zo dňa 30.04.2024, ktorý v bode 20. uznesenia uviedol, že nad rámec uvedeného odvolací súd k otázke nesprávneho právneho posúdenia veci uvádza, že pokiaľ súd prvej inštancie prijal skutkový záver o výpožičke vozidla, ktorým mal žalobca cestovať, neobstojí záver o priznaní paušálnej náhrady za opotrebenie vozidla, pretože na základe výpožičky užíva výpožičiatel vec bezplatne. Súd prvej

inštancie sa na základe vykonaného dokazovania v tomto smere stotožnil s námietkou žalovanej a mal za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal náklady za opotrebenie vozidla a z dôvodu, že výpožička je bezplatná v tejto časti, návrh žalobcu zamietol ako nedôvodný. Náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 43,48 eur, žalobca súdu prvej inštancie riadne preukázal odôvodnením vychádzajúcim z priemerných cien pohonných látok v SR podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky na prepočet ceny benzínu natural 95 oktánový od 07.02.2022 do 13.02.2022. Pri spotrebe vozidla 7,6 l na 100 km, predstavuje náhrada 372 km : 100 km = 3,72 x 7,6 l = 28,272 litrov, čo v prepočte na aktuálne vtedy ceny benzínu tvorí sumu 43,48 eur a súd prvej inštancie mu priznal takto uplatnenú náhradu ako náhradu účelne vynaloženú v súvislosti so stykom dieťaťa. Súd prvej inštancie záverom uviedol, že podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. patrí žalobcovi úrok z omeškania v uplatnenej výške 5 % ročne od 29.04.2024, t. j. odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanej. Ide o nárok na náhradu škody, kde čas plnenia nie je určený zákonom a ani súdnym rozhodnutím, žalovaná bola prvýkrát vyzvaná na náhradu škody až doručením žaloby, preto sa dostala do omeškania deň nasledujúci po doručení žaloby. Nakoľko si žalobca uplatnil nárok na úrok z omeškania nad rámec priznanej náhrady, súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

7. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil tak, že žalobca bol v konaní v časti sporu úspešný, a preto by mu patrila náhrada trov konania podľa § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Z dôvodov hodných osobitného zreteľa však súd prvej inštancie žalobcovi náhradu trov konania podľa § 257 CSP nepriznal. Samotná žalovaná v priebehu konania poukazovala na správanie žalobcu, ktorý podáva identické žaloby za každý jednotlivý deň zmareného styku, pričom ide aj o dni nasledujúce po sebe. Podľa žalobkyne žalobca tak koná účelovo, v snahe spôsobiť jej škodu. Žalobca svoje rozhodnutie podávať samostatné žaloby nijako nevysvetlil, a to aj napriek námietkam žalovanej v priebehu konania. Podľa právneho názoru súdu prvej inštancie, dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré žalobcovi náhradu trov konania podľa § 257 CSP nepriznal, spočívajú v procesnom správaní žalobcu. Žalobcovi nič nebránilo podať žalobu, v ktorej si uplatní svoje nároky na náhradu škody za viacero dní (v tomto prípade za dva po sebe nasledujúce dni), pričom podľa povahy jeho nárokov ide o totožné škody z titulu cestovných nákladov, o totožný okruh sporových strán a všetky veci aj (aspoň čiastočne) skutkovo spolu súvisia. Zo strany žalobcu ide podľa názoru súdu prvej inštancie o zjavné zneužitie práva, ktoré podľa čl. 5 Základných princípov CSP nemôže požívať právnu ochranu. Podávanie samostatných žalôb za každý jeden zmarený styk, pričom ide o takmer identické žaloby, neúčelne predražuje spôsob domáhania sa súdnej ochrany žalobcu, na ktorom podľa názoru súdu sa nemôže spolupodieľať žalovaná v podobe náhrady trov konania.

8. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie žalovaná i žalobca.

9. Žalovaná sa podaným odvolaním proti výroku I. napadnutého rozsudku domáhala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná jej nárok na náhradu trov konania. Uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Uviedla, že má za to, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec, keď dospel k záveru, že porušila prevenčnú povinnosť upravenú v § 415 Občianskeho zákonníka, čím zodpovedá žalobcovi za náhradu škody. Ďalej uviedla, že nezodpovedá za škodu, ktorá žalobcovi vznikla z dôvodu, že žalobcu riadne a včas informovala o objektívnej prekážke nemožnosti uskutočnenia styku. Oznamovala žalobcovi dňa 02.02.2022 a opakovane dňa 11.02.2022 prostredníctvom SMS, že maloletý je chorý, má hlieny a horúčky a užíva antibiotiká. Zároveň do konania predložila lekárske potvrdenie zo dňa 03.02.2022 preukazujúce uvedené tvrdenia. Povinnosť preukazovať zdravotný stav maloletého žalobcovi akýmkoľvek dôkazmi jej nevyplýva zo žiadnych všeobecne záväzných nariadení, či rozhodnutí súdov. Upovedomila žalobcu o chorobe dňa 02.02.2022, ako aj dňa 11.02.2022, t. j. v piatok, pričom styk sa mal uskutočniť až dňa 12.02.2022, teda v sobotu. Vzhľadom na skutočnosť, že informovala žalobcu o existencii objektívnej prekážky s dostatočným časovým predstihom, žalobca v prípade, ak žalovanej nedôveroval, mal možnosť overiť si zdravotný stav maloletého u jeho ošetrojúcej lekárky. Opätovne uviedla, že ani doručenie lekárskej správy by nezmenilo za daných okolností odvrátenie vzniknutej škody. Ďalej uviedla, že s prihliadnutím na miesto, čas, osobitosť vzťahu medzi ňou a žalobcom, rizikom vzniku škody, či obvyklosťou správania za určitých podmienok boli splnené všetky predpoklady dodržania zákonnej prevenčnej povinnosti v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. Tieto okolnosti je potrebné vnímať pohľadom priemernej a rozumnej

osoby. Ak by žalobca posúdil ňou predložené informácie pohľadom priemernej a rozumnej osoby, dospel by k záveru, že styk nie je možné realizovať. Skutočnosť, že vzťahy medzi stranami sú narušené a žalobca neverí akýmkoľvek jej tvrdeniam, nie je dôsledkom správania žalovanej. Vzhľadom na miesto, čas, osobitosti vzťahu konajúceho a ohrozeného, rizika vzniku škody, jej výšky a povahy, výšky nákladov na odvrátenie škody, či obvyklosť správania, za určitých podmienok by doručenie lekárskej správy nezabránilo vzniku škody. Išlo o obvyklé správanie žalobcu, ktorý nebral do úvahy ani lekárske správy ňou doručované. Konštatovala, že informovaním žalobcu o chorobe maloletého a objektívnej príčine neuskutočnenia styku si splnila prevenčnú povinnosť, pričom je zároveň preukázané, že ani doručenie lekárskej správy by vzhľadom k osobitosti vzťahu nezabránilo vzniku škody. Konajúci súd nesprávne právne posúdil predmetnú vec, keď dospel k záveru, že žalovaná porušila prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že bolo jej povinnosťou preukázať, že zdravotný stav maloletého neumožňuje v daný deň (12.02.2022) stretnutie so žalobcom. Splnila si prevenčnú povinnosť informovaním žalobcu o chorobe maloletého formou SMS správy riadne a včas. Poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27.09.2023, sp. zn. 8Co/11/2023 a zo dňa 28.12.2023, sp. zn. 27Co/103/2023. Predmetné konania sa týkali rovnakých strán sporu a skutkový stav bol taktiež obdobný, t. j. neuskutočnenie styku z dôvodu choroby maloletého, kedy žalovaná žalobcu upovedomila o chorobe maloletého prostredníctvom SMS správy, pričom lekárska správa žalobcovi zo strany žalovanej vopred doručená nebola. Mala za to, že v danom prípade jej konanie sledovalo najlepší záujem maloletého. Ako jeho matka je oprávnená posúdiť, či je maloletý v dostatočnej zdravotnej kondícii na to, aby sa mohol zúčastniť na styku. Skutočnosť, že najlepší záujem dieťaťa sa považuje za „prvoradé hľadisko“ znamená, že je nevyhnutné byť si vedomý toho, aké miesto patrí najlepšiemu záujmu detí vo všetkých postupoch a krokoch a byť ochotný v prvom rade a za každých okolností zohľadniť tieto záujmy, ale najmä vtedy, ak má konanie na príslušné deti nepopierateľný vplyv. Poukázala na skutočnosť, že žalobca nehľadal žiadne možnosti na zrealizovanie styku s maloletým a nekontaktoval ju ohľadne možnosti dohody na dátume náhradného styku. Zároveň poukázala na rozhodovaciu prax Krajského súdu v Trenčíne, ktorý dospel k záveru, že informovanie žalobcu SMS správou možno považovať za splnenie si informačnej povinnosti riadne a včas a že žalovanej zo žiadneho právneho predpisu či súdneho rozhodnutia nevyplývala povinnosť doručiť žalobcovi v každom jednotlivom prípade ochorenia maloletého aj lekársku správu o jeho zdravotnom stave.

10. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že žalovaná nijakým spôsobom nepreukázala existenciu jej tvrdenej objektívnej príčiny – choroby dieťaťa v deň styku dňa 12.02.2022. Obmedziť alebo zakázať styk maloletého dieťaťa s rodičom môže iba súd, a to vždy iba v záujme dieťaťa na základe závažných skutkových okolností. Žalovaná nemôže svojvoľne mariť právoplatné a vykonateľné rozhodnutie iba preto, že s ním nie je uzročená. Poukázal na príslušné ustanovenia zákona o rodine, v zmysle ktorých každému rodičovi dieťaťa patria zo zákona rodičovské práva a povinnosti a k nim nesporne patrí aj právo byť informovaný o zdravotnom stave svojho dieťaťa. Zdôraznil, že on nebol svojich rodičovských práv a povinností pozbavený, tieto mu neboli ani obmedzené, či pozastavené. Uviedol, že žalovanej bola rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 09.03.2022, sp. zn. 18P/54/2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 23.06.2023, sp. zn. 19CoP/20/2022 uložená aj informačná povinnosť spočívajúca v povinnosti pravidelne každý kalendárny mesiac vždy do 10. dňa zaslať otcovi e-mailom informácie o všetkých podstatných skutočnostiach, týkajúcich sa maloletého dieťaťa, najmä o zdravotnom stave maloletého dieťaťa, o absolvovaní lekárskeho vyšetrení, o tom, aké lieky užíva a voľnočasových aktivitách, a to za predchádzajúci kalendárny mesiac. Preto tvrdenie žalovanej, že jej povinnosť preukazovať zdravotný stav maloletého jej nevyplýva zo žiadnych rozhodnutí súdov, je nepravdivé, účelové a zavádzajúce. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR zo dňa 21.02.2011, sp. zn.: 20 Cdo 4498/2009. Nad rámec tiež uviedol, že dňa 17.10.2024 Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Prievidza vydalo uznesenie, ktorým bolo voči žalovanej začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie za spáchanie prečinu marenie výkonu úradného rozhodnutia, pričom dôvodom je dlhodobá a pretrvávajúca nerealizácia styku otca s maloletým z dôvodov neustálych prekážok výlučne na strane matky. Zdôraznil, že žalovaná si marením stykov dlhodobou uzurpuje starostlivosť o maloleté dieťa, nerešpektuje jeho rodičovské práva a neustále účelovo vytvára dôvody, ako jeho styk s maloletým zmariť alebo sťažiť, účelovo interpretuje § 415 Občianskeho zákonníka o splnení prevenčnej povinnosti. Jej konanie v danom prípade je potrebné skúmať aj z toho pohľadu, že nejde len o postavenie škodcu a poškodeného, ale predovšetkým ide o postavenie matky a otca, ktorých vzťah je dlhodobo napätý, konfliktný a nedôverčivý. Žalovaná hodnoverne nepreukázala závažnosť ochorenia

maloletého dieťaťa dňa 12.02.2022, ktorá by vylučovala styk s ním. Maloleté dieťa v predmetný deň nevidel, ani len na chvíľu, rovnako ani privolaná policajná hliadka maloletého v daný deň nevidela. Absentuje akékoľvek potvrdenie od lekárky alebo lekárskej správy, že by maloletý bol dňa 12.02.2022 v zhoršenom zdravotnom stave, ktorý by neumožňoval jeho styk s maloletým. Lekárska správa zo dňa 03.02.2022, dva týždne neaktuálna lekárska správa, nemôže byť ani len možnosťou spôsobilá objektívne určiť, či zdravotný stav maloletého dieťaťa dňa 12.02.2022 je natoľko závažný a vylučoval by nerealizáciu styku. Náhradný styk, ktorý žalobcovi dňa 12.02.2022 prisľúbila, do dnešného dňa nenahradila, a od vtedy zmarila ďalších viac ako 110 stykov, viac ako 110 dní, ktoré s maloletým nemohli spolu stráviť v dôsledku protiprávneho konania žalovanej. Žalovaná nevie prestať klamať a nevie upustiť od svojho zákerného prospechárskeho protiprávneho konania, ktoré ubližuje predovšetkým jej vlastnému dieťaťu. Z konania žalovanej je zrejmé, že sa jednalo o úmyselný účelový postup tak, aby mu zmarila styk s maloletým, porušujúc tak právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu o úprave rodičovských práv a povinností. Na základe uvedeného preto žalovaná v zmysle ust. § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka zodpovedá za škodu spôsobenú mu svojim protiprávnym konaním, pretože ho nedôvodne obmedzila na riadnom výkone rodičovských práv vo vzťahu k maloletému. Záverom navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

11. Ďalšie písomné vyjadrenia v súvislosti s odvolaním žalovanej podané neboli.

12. Žalobca smeroval svoje odvolanie proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí zvyšku žaloby len do časti o zamietnutí nároku o zaplatenie 71,80 eur s prísl. a proti výroku III. o náhrade trov konania. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie o rozsahu vzniknutej škody. K právnej otázke výpožičky vozidla a s ňou súvisiaceho priznania náhrady za opotrebovanie vozidla uviedol, že Krajský súd v Trenčíne v rozhodnutí zo dňa 30.04.2023, sp. zn. 17Co/77/2023 v bode 20. vychádzal z nesprávne posúdeného a najmä dotvoreného skutkového stavu. Nie je ani len možné očakávať a predpokladať, že by ako vypožičiavateľ užíval vozidlo tak dlhé obdobie bez náhrady. Je zrejmé, že objektívne dochádza k opotrebovaniu vozidla, a práve základná náhrada zohľadňuje amortizáciu vozidla, povinné zmluvné a havarijné poistenie, opravy a údržbu, opotrebenie a výmenu pneumatík, motorového oleja, náplne do ostrekovačov, poplatky za umývanie auta a rôzne ďalšie náklady a poplatky, na ktorých nákladoch a poplatkoch sa podieľa výlučne on. Tie sa zvyšujú aj počtom najazdených kilometrov, ktoré zbytočne vynaložil za účelom realizácie styku s maloletým, ktorý žalovaná zmarila svojim protiprávnym konaním. Aj podľa právnej teórie si zmluvné strany v súvislosti s opotrebením vypožičanej veci môžu dohodnúť určitú náhradu, čo nebude v rozpore s požadovaným znakom bezodplatnosti zmluvy o výpožičke. Pojmovovo sa tak rozlišuje odplata za prenechanie veci vypožičiavateľovi na užívanie v zmysle odmeny a náhrada za opotrebenie veci v zmysle amortizácie, ktorú možno vyjadriť ako rozdiel v hodnote veci v čase prenechania vypožičiavateľovi a v čase jej vrátenia, spôsobený jej bežným užívaním (ŠTEVČEK, M, a kol. Občiansky zákonník II. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 2450.). Tento záver potvrdzuje aj rozsudok Krajského súdu v Českých Budějoviciach, sp. zn. 22Co 577/2003, potvrdený uznesením Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 28Cdo 2369/2003, v zmysle ktorého „...i když smlouva o výpůjčce je bezplatná, není vyloučena dohoda o určité náhradě za opotřebení půjčené věci, jak tomu bylo v daném případě ... v případě, ak si zmluvné strany dohodnú náhradu za opotrebovanie veci, ich dohoda má prednosť“. Pri vyčíslení nákladov spojených s použitím vozidla za účelom realizácie styku možno prihliadať na paušálne náhrady nákladov obdobného používania osobných vozidiel na iné účely (viď R 12/1990). Na tie sa vzťahuje zákon č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách, v zmysle ktorého patrí základná náhrada zamestnancovi bez ohľadu na to, či je použité motorové vozidlo vlastné alebo prenajaté (odplatne alebo bezodplatne) a vždy vzniká zákonný paušálny nárok na náhrady uvedené v § 7 zákona. Nie je zákonná podmienka, aby na vyplácanie uvedených náhrad muselo ísť o vlastné motorové vozidlo. (Komentár k zákonu č. 283/2002 Z. z.). K právnomu posúdeniu nepriznania náhrady trov konania s odkazom na § 257 CSP uviedol, že inštitút trov konania je v civilnom sporovom konaní ovládaný tzv. záujmovým princípom vyjadreným v § 252 CSP a princípom úspechu vo veci vyjadreným v § 255 CSP. V danej veci mal plný úspech vo veci. Ustanovenie § 257 CSP, ktoré v danej veci aplikoval súd prvej inštancie, predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok a zásady zodpovednosti za zavinenie z vyššie uvedených princípov. Uviedol, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je zrejmé, v čom vzhliadol ako spravodlivé poskytnúť ochranu osobe porušujúcej práva inej osoby a označiť ju za „obeť žalobcu“ a v čom videl za nespravodlivé, aby úspešnej sporovej strane nepriznal náhradu trov konania. Poukázal na uznesenie Okresného súdu Prievidza zo dňa 08.12.2022, č. k. 8C/34/2022-67, ktorým bol zamietnutý

návrh žalovanej na spojenie vecí vrátane predmetnej veci z dôvodu, že zo spisov je zrejmé, že bude potrebné v konaniach vykonať rozsiahle dokazovanie, ktoré by nebolo možné uskutočniť na jednom pojednávaní, v konaniach sú rôzne skutkové tvrdenia produkované žalobcom i žalovanou, rôzne dôvody neuskutočnenia styku i rôzne exekučné tituly. Už len táto skutočnosť vylučuje možnosť existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Zdôraznil, že je to práve žalovaná, ktorá dlhodobo sústavne, účelovo, bez akéhokolvek ospravedlniteľného dôvodu mu bráni v styku s maloletým synom, tento procesný postup považuje za jediný možný zákonom ustanovený procesný postup. Pokiaľ súd samostatným rozhodnutím konštatuje, že sa žalobca od začiatku domáha ochrany svojich práv procesne správnym spôsobom, nemôže na základe tej istej argumentácie mu nepriznať náhradu trov konania pre jeho procesný postup s poukazom na ust. § 257 CSP. Mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko od neho nemožno žiadnym spôsobom objektívne požadovať želaný procesný postup žalovanej. Ďalej uviedol, že jednotlivé veci týkajúce sa náhrady škody nemožno objektívne spojiť, nakoľko ide o rôzne právne tituly odôvodňujúce jeho styk s maloletým synom, rozdielne časové obdobia, v každom konaní ide o rôzne skutkové tvrdenia, pričom on sa domáha ochrany vlastných práv náhradou škody za zmarené styky, o ktorých nárokoch nie je možné hospodárne konať v jednom konaní. Zdôraznil, že svojho syna nevidel takmer polovicu jeho života napriek tomu, že mal vždy súdom právoplatne rozhodnutý a upravený styk, ktorý vždy deň pred stykom alebo aj v deň styku žalovaná ako matka zmarila s nejakou svojou vymyslenou výhovorkou alebo klamstvom, aby nemal možnosť dieťa vidieť a tráviť s ním čas a nevedel sa domôcť ani náhrady zbytočne vynaložených nákladov na cestu za maloletým. Dôvodne uplatňuje škodu vzniknutú konaním žalovanej v niekoľkých súdnych konaniach, čo iným spôsobom nie je možné, a preto je preukázaná dôvodnosť jeho nároku na náhradu trov konania v celom rozsahu. Jediný možný zákonom ustanovený procesný postup súd prvej inštancie považuje za dôvod hodný osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, a náhradu trov konania, ktoré musel vynaložiť, aby sa domáhal ochrany svojich práv, neprizná, pretože podľa názoru súdu jediný možný zákonom ustanovený procesný postup nemôže požívať právnu ochranu. O to viac je nezmyselnejšie, keď samotný súd procesný postup žalobcu pred tým legitimizoval. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a zároveň žalobcovi priznať náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

13. Žalobca svoje odvolanie doplnil o vyjadrenie k právnej otázke výpožičky vozidla a s ňou súvisiaceho priznania cestovnej náhrady za opotrebovanie vozidla. Súdu prvej inštancie zároveň predložil čestné vyhlásenie požičiavateľa motorového vozidla zo dňa 02.12.2024. Z obsahu čestného vyhlásenia vyplýva potvrdenie dohody, na ktorú žalobca poukazoval, a preukázanie tých skutočností, ktoré žalobca tvrdí v konaní, a to, že nárok žalobcu na zaplatenie cestovných náhrad v súvislosti použitím motorového vozidla je opodstatnený a nesporný. Žalobca je v zmysle dohody s požičiavateľom povinný sa starať o technický stav motorového vozidla, a to uhrádzať všetky povinné technické prehliadky, ako aj vymieňať všetky opotrebované časti motorového vozidla na vlastné náklady. Rovnako je povinný udržiavať motorové vozidlo v riadnom technickom stave na jeho užívanie a za týmto účelom je žalobca povinný uhrádzať všetky náklady spojené s technickou údržbou a mobilitou motorového vozidla. Cestovné náhrady za používanie predmetného motorového vozidla znáša žalobca výlučne sám, a to v celom rozsahu. Opätovne poukázal na rozsudok Krajského súdu v Českých Budějoviciach, sp. zn. 22Co 577/2003, potvrdený uznesením Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 28Cdo 2369/2003. Ďalej uviedol, že objektívne dochádza k opotrebovaniu vozidla, a práve základná paušálna cestovná náhrada zohľadňuje amortizáciu vozidla, povinné zmluvné, havarijné poistenie, opravy a údržbu motorového vozidla, opotrebenie a výmenu pneumatík, rôznych druhov filtrov, motorového oleja, svetiel, brzdovej kvapaliny, náplne do ostrekovačov, poplatky za umývanie auta a rôzne ďalšie náklady a poplatky spojené s technickou údržbou a mobilitou motorového vozidla. Na týchto nákladoch a poplatkoch sa podieľa výlučne žalobca. Tie sa zvyšujú aj počtom najazdených kilometrov, ktoré žalobca zbytočne vynaložil za účelom realizácie styku s maloletým, ktorý žalovaná preukázane a nesporne zmarila svojim protiprávnym konaním. Navyiac nie je zaťažovaný dôkazným bremenom vo vzťahu k preukázaniu nároku na cestovné náhrady, ktoré majú charakter paušálu. Má však za to, že aj napriek uvedenému je potrebné preukázať pravdivosť jeho skutkových tvrdení a poukázať na nesprávne a neopodstatnené spochybňovanie jeho nárokov, pričom toto spochybňovanie je v rozpore s právnymi predpismi, súdnou praxou a právnou teóriou. Záverom poukázal na to, že Krajský súd v Trenčíne v spojení s Okresným súdom Prievidza v právoplatne skončených konaniach priznal žalobcovi v konaní o náhradu škody cestovné náhrady v paušálnej výške za zmarený styk dňa 13.11.2024 (konanie vedené na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 9C/48/2022), 14.11.2024 (sp. zn. konania 9C/51/2022), 27.11.2024

(sp. zn. konania 11C/51/2022), 28.11.2024 (sp. zn. konania 12C/51/2022), 15.01.2022 (konanie vedené Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 10Up/68/2024), t. j. v každom jednom právoplatne skončenom konaní o náhradu škody, v ktorom súd konštatoval porušenie právnej alebo prevenčnej povinnosti žalovanej v súvislosti so zmareným stykom žalobcu a maloletého. Opätovne požiadal odvolací súd, aby rozhodol v zmysle jeho odvolacieho návrhu.

14. Písomné vyjadrenia v súvislosti s odvolaním žalobcu ani jeho vyjadrením k odvolaniu žalovanej, napriek ich doručeniu žalovanej, podané neboli.

15. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP) bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku I. potvrdiť podľa § 387 CSP ako vecne správny a vo výroku II. v časti o zamietnutí žaloby o zaplatenie 71,80 eur s prisl. zmeniť podľa § 388 CSP.

16. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol stranami sporu spochybnený vo výroku II. v časti o zamietnutí žaloby o zaplatenie 5 % ročného úroku z omeškania zo sumy 115,28 eur od 13.02.2022 do 28.04.2024. V tomto rozsahu výroku II. je rozsudok súdu prvej inštancie právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý (§ 367 CSP).

17. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou na upomínací súd domáhal náhrady škody titulom vynaložených nákladov na realizáciu styku s maloletým dieťaťom spočívajúcu v nákladoch v súvislosti s cestou z miesta bydliska žalobcu z H. do miesta styku s maloletým – Kultúrne centrum Bojnice a späť na súdom určený styk dňa 12.02.2022. Spornou skutočnosťou nebolo, že styk žalobcu s maloletým dieťaťom bol upravený uznesením Okresného súdu Prievidza, č. k. 18P/54/2019-2309 zo dňa 20.12.2021 tak, že žalobca je oprávnený stretávať sa s maloletým každý týždeň v kalendárnom roku vždy v sobotu od 12.00 hod. do 17.00 hod. bez prítomnosti žalovanej a s účinnosťou od 01.03.2022 je žalobca oprávnený na stretnutie s maloletým každý páry týždeň v kalendárnom roku vždy v sobotu od 12.00 hod. do 17.00 hod. bez prítomnosti žalovanej a každý nepáry týždeň v kalendárnom roku vždy v sobotu od 11.00 hod. do 17.00 hod. a v nedeľu od 11.00 hod. do 17.00 hod. bez prítomnosti žalovanej, ktorá je povinná maloleté dieťa na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie umožniť s tým, že žalobca si maloletého riadne na styk pripraveného pred kultúrnym domom v Bojniciach, na K. L. prevezme a na tom istom mieste maloletého žalovanej vráti. V prípade, že sa styk žalobcu s maloletým neuskutoční v súdom určenom čase z dôvodu objektívnej prekážky na strane dieťaťa, žalovaná je povinná umožniť žalobcovi styk s maloletým v rovnakom rozsahu v náhradnom termíne v čase od 12.00 hod. do 17.00 hod. bez prítomnosti žalovanej. Citované rozhodnutie bolo vykonateľné.

18. Vykonateľnosť je vlastnosť rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorá umožňuje vynútenie splnenia povinnosti uloženej takýmto rozhodnutím. Možno logicky dôvodiť, že ten, komu je vykonateľným rozhodnutím uložená povinnosť, musí túto povinnosť splniť. Z tejto kategorickej požiadavky možno zľaviť v zásade iba v prípade, ak by splneniu uloženej povinnosti bránili objektívne okolnosti. V opačnom prípade, teda pokiaľ by vykonateľné rozhodnutia vydané orgánom verejnej moci nemuseli byť v zásade kategoricky plnené, znamenalo by to popretie princípov záväznosti rozhodnutí orgánov verejnej moci a rozhodnutia verejnej moci by stratili na význame, ktorý majú v rámci doktríny právneho štátu. Pripustenie všeobecnej možnosti neplniť povinnosti uložené vykonateľnými rozhodnutiami orgánov verejnej moci by viedlo v konečnom dôsledku k anarchii.

19. Predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu vzniknutú v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka je porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a zavinenie. Všetky uvedené zodpovednostné zložky musia byť splnené kumulatívne. Prvé 3 predpoklady sú objektívneho charakteru. Dôkazné bremeno ohľadne nich leží na poškodenom. Zavinenie subjektívnej povahy jeho existencia vo forme nevedomej nedbanlivosti sa predpokladá. Základnou podmienkou vzniku zodpovednostného vzťahu je príčinná súvislosť medzi konaním (opomenutím) škodcu a vzniknutou škodou poškodeného, ktorá musí byť predvídateľná. Porušenie právnej povinnosti musí byť preukázané. V predmetnom prípade sa jedná o právnu povinnosť stanovenú rozhodnutím súdu o styku s dieťaťom.

20. V danej veci bolo nesporné, že dňa 12.02.2022, kedy malo dôjsť v zmysle právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia k styku žalobcu s maloletým dieťaťom, žalovaná styk otca s dieťaťom neumožnila. Žalovaná tvrdila, že žalobcovi oznámila ochorenie dieťaťa, čím splnila svoju prevenčnú povinnosť.

21. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 11.02.2022 (deň pred stykom) žalobca zaslal žalovanej SMS s tým, že „zajtra odovzdanie a styk o 12h na námestí podľa NO“, na čo žalovaná reagovala SMS správou, že „Maťko je ešte stále chorý, ešte nedobral antibiotika, zajtra ešte nebude môcť ísť, za zajtrajšok ti poskytnem náhradný termín“. Na to žalobca „v živote si neposkytla za žiadne zmarené termíny náhradný styk. Maríš styk opakovane a celkom zjavne zámerne. Zajtra si prídem pre syna, nachystaj ho na styk podľa NO“. Na túto SMS správu žalovaná žiadnym spôsobom nereagovala. Dňa 12.02.2022 o 11.52 hod. žalobca žalovanej oznámil, že je na námestí, čaká na odovzdanie. Žalovaná žalobcovi oznámila: „Písala som ti, že B. je ešte stále chorý a berie antibiotiká, že dnes nemôže ísť“. Žalobca na uvedenú správu žalovanej odpovedal: „Zámerne maríš styk, vytváraš prekážky, klameš, Idem pred dom, nachystaj B. na odovzdanie, rešpektuj uznesenie súdu“. Vzápätí jej oznámil, že je pred domom a vyzval žalovanú, aby mu syna odovzdala. Na ďalšiu SMS správu žalovaná žalobcovi o 12.15 hod. oznámila, že „Vieš o tom, že je B. ešte chorý“. Žalobca v SMS o 12.17 hod.: „Neposlala si do dnešného dňa žiadne lekárske potvrdenie s viditeľnou pečiatkou, okrem toho, nejde o prekážku v styku. Odovzdaj mi B.“, žalovaná mu oznámila: „Policajti aj minulý týždeň videli lekársku správu s pečiatkou“.

22. Pokiaľ žalovaná žalobcovi oznámila dňa 11.02.2022, že maloletý je ešte stále chorý, nedobral antibiotiká, nebude môcť ísť a dňa 12.02.2022 opätovne oznámila, že maloletý je ešte stále chorý, berie antibiotiká a dnes na styk nebude môcť ísť, odvolací súd je toho názoru, že žalovaná si riadne nespĺnila svoju prevenčnú povinnosť podľa cit. ust. § 415 Občianskeho zákonníka, pretože i keď žalobcu deň pred stykom i v deň styku informovala SMS správou, že styk pre chorobu maloletého nebude možné uskutočniť, odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvej inštancie, že chorobu maloletého žalobcovi náležite nepreukázala, pričom k takému riadnemu preukázaniu skutočnosti, že v čase realizácie styku (12.02.2022) aktuálny zdravotný stav maloletého bol natoľko nepriaznivý, že neumožňoval realizáciu styku podľa vykonateľného súdneho rozhodnutia, nedošlo ani dodatočne v rámci súdneho konania. Žalovanou predložená lekárska správa zo dňa 03.02.2022 síce preukazuje, že maloletý od uvedeného dátumu bol chorý a užíval antibiotiká pre katar horných dýchacích ciest, odvolací súd však uvádza, že lekárska správa, vzhľadom na skutočnosť, že bola vyhotovená ku dňu 03.02.2022, teda 10 dní pred zmareným stykom, nebola spôsobilá preukázať, že v čase styku dňa 12.02.2022 (kedy maloletý bral desať dní antibiotiká a opätovnú návštevu lekára žalovaná nepreukázala), bol zdravotný stav maloletého natoľko pretrvávajúco nepriaznivý, že predstavoval objektívnu prekážku vylučujúcu styk maloletého s otcom. Odvolací súd má za to, že v konaní žalovaná neunesla dôkazné bremeno, keďže žiadnym spôsobom nepreukázala, že v deň styku dieťa nebolo spôsobilé na stretnutie s otcom, pričom lekárska správa, vydaná desať dní pred určeným stykom nie je v tomto smere dostatočným dôkazom, nakoľko nepreukazuje nemožnosť realizácie styku dňa 12.02.2022.

23. Odvolací súd k argumentom žalovanej, že tunajší súd v obdobných veciach vedených pod sp. zn. 8Co/11/2023 (rozhodnutie zo dňa 27.09.2023) a sp. zn. 27Co/103/2023 (rozhodnutie zo dňa 28.12.2023), ktoré sa týkali rovnakých strán sporu, skutkový stav bol obdobný (t. j. neuskutočnenie styku z dôvodu choroby maloletého, kedy žalovaná žalobcu upovedomila o chorobe maloletého prostredníctvom SMS správy, pričom lekárska správa žalobcovi zo strany žalovanej vopred doručená nebola), neprijal záver o porušení prevenčnej povinnosti žalovanej pri obdobných skutkových stavoch, uvádza, že skutkové stavy v uvedených konaniach neboli totožné ani obdobné, nakoľko lekárske správy predložené žalovanou až v rámci súdneho konania, ktoré preukazovali chorobu maloletého, neboli ani v jednom z uvedených prípadov staršie ako týždeň pred určeným termínom styku, a teda boli aj riadne spôsobilé preukázať dôvodnosť objektívnej prekážky brániacej uskutočneniu styku. Z tohto dôvodu predložená argumentácia žalovanej neobstojí, nakoľko skutkové okolnosti v súčasnosti prejednávanom prípade sú odlišné od citovaných rozhodnutí.

24. Zároveň odvolací súd uvádza, že sa možno stotožniť s argumentáciou, že žalovanej nevyplýva povinnosť v každom jednotlivom prípade ochorenia maloletého doručiť žalobcovi aj lekársku správu o jeho zdravotnom stave, avšak v prípade dokazovania splnenia prevenčnej povinnosti je žalovaná povinná podložiť svoje tvrdenia o objektívnych prekážkach brániacich styku, náležitými dôkazmi, čo však v tomto konkrétnom prípade preukázané zo strany žalovanej nebolo, keďže náležite nepreukázala,

že v čase zmareného styku (dňa 12.02.2022) mali existovať objektívne prekážky, ktoré neumožňovali realizovať styk v zmysle právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia upravujúceho styk žalobcu s maloletým.

25. Odvolací súd, stotožňujúc sa s názorom súdu prvej inštancie, dospel rovnako k záveru o riadnom nesplnení prevenčnej povinnosti žalovanej v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka tak, aby ku škode na strane žalobcu nedošlo.

26. Škodou sa rozumie majetková ujma poškodeného vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp. aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky vyplývajúce z toho, že navrátenie do predošlého stavu nebolo dobre možné a účelné (nález Ústavného súdu SR, sp. zn. 177/08). Pokiaľ rodičovi dieťaťa vzniknú zbytočné náklady v dôsledku toho, že rodič, ktorému bolo maloleté dieťa zverené do výchovy, zmarí styk rodiča s dieťaťom upraveným súdnym rozhodnutím alebo dohodu rodičov, jedná sa o jeho, či jej všeobecnú zodpovednosť za škodu založenú na princípe prezumovaného zavinenia. Ide o zodpovednosť za priame porušenie právnej povinnosti, ktoré pre rodičov vyplýva zo súdneho rozhodnutia, prípadne z dohody rodičov o styku s dieťaťom.

27. Pokiaľ ide o otázku vzniku škody, v konaní bolo preukázané, že žalobca dňa 12.02.2022 absolvoval za účelom styku s maloletým cestu osobným motorovým vozidlom zo svojho bydliska do miesta styku s maloletým, stretnutie sa však nerealizovalo, nakoľko styk s dieťaťom mu nebol umožnený. Žalobca tak na uvedenú cestu zbytočne vynaložil náklady. Cestu žalobca uskutočnil osobným motorovým vozidlom, čo bolo aj podľa názoru odvolacieho súdu účelné s prihliadnutím na vzdialenosť, vymedzený čas styku, vek maloletého (tri roky), ako aj pretrvávajúce ohrozenie nákazou COVID-19.

28. Pokiaľ ide o rozsah náhrady škody, súd prvej inštancie výšku škody podrobne špecifikoval v bode 27 a 28 odôvodnenia svojho rozhodnutia, pričom priznal len náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 43,48 eur a žalobcom uplatnenú základnú náhradu v sume 71,80 eur (0,193 eur x 372 km) podľa Opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 143/2019 Z. z., ktorá predstavuje paušálnu náhradu za opotrebenie vozidla, nepriznal z dôvodu, že osobné motorové vozidlo nie je vo vlastníctve žalobcu a tento vozidlo užíva na základe bezodplatnej výpožičky. Odvolací súd sa s takto určeným rozsahom náhrady škody nestotožňuje.

29. K nepriznaniu paušálnej náhrady za opotrebenie vozidla, s ktorým hodnotením a následným právnym posúdením súdom prvej inštancie sa odvolací súd nestotožňuje, uvádza, že podľa právnej teórie bezodplatnosti zmluvy o výpožičke neodporuje, ak si zmluvné strany v súvislosti s opotrebovaním vypožičanej veci dohodli určitú náhradu (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Českých Budějoviciach, sp. zn. 22Co 577/2003, potvrdený uznesením Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 28Cdo 2369/2003). Nie je relevantné konštatovanie súdu prvej inštancie, že žalobca nie je vlastníkom predmetného motorového vozidla, nakoľko podľa zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách, v zmysle ktorého vzniká zákonný paušálny nárok na náhrady bez ohľadu na to, či je použité vlastné motorové vozidlo alebo prenajaté (odplatne alebo bezodplatne). Rovnako nie je relevantnou skutočnosť, že žalobca pri realizácii styku s maloletým použil motorové vozidlo, ktoré užíva na základe zmluvy o výpožičke, ktorá je bezodplatným právnym úkonom, a preto mu neprislúcha nárok na paušálnu náhradu cestovných nákladov. Pravdou síce je, že pojmovým znakom inštitútu výpožičky je bezodplatnosť ako „...právo vec po dohodnutú dobu bezodplatne užívať“, avšak podľa právnej teórie bezodplatnosti zmluvy o výpožičke neodporuje, ak bola dohodnutá určitá náhrada za opotrebenie požičanej veci. Pojmovovo sa tak rozlišuje odplata za prenechanie veci vypožičiavateľovi na užívanie v zmysle odmeny a náhrada za opotrebenie veci v zmysle amortizácie, ktorú možno vyjadriť ako rozdiel v hodnote veci v čase prenechania vypožičiavateľovi a v čase jej vrátenia, spôsobený jej bežným užívaním (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Českých Budějoviciach, sp. zn. 22Co 577/2003, potvrdený uznesením Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 28Cdo 2369/2003). V okolnostiach posudzovanej veci odvolací súd dodáva, že vzhľadom na časové obdobie, od kedy žalobca motorové vozidlo užíva (zmluva o výpožičke zo dňa 24.09.2021), dochádza k opotrebovaniu vozidla, ktorá v sebe zahŕňa úhradu na základné náklady a poplatky s užívaním vozidla (napr. opravy a údržbu motorového vozidla, opotrebenie a výmenu pneumatík, rôznych druhov filtrov, motorového oleja, svetiel, brzdovej kvapaliny, náplne do ostrekovačov, poplatky za umývanie auta a rôzne ďalšie náklady a poplatky spojené s technickou údržbou a mobilitou

motorového vozidla), a preto nie je možné predpokladať, že by žalobca ako vypožičiavateľ užíval vozidlo tak dlhé obdobie bez náhrady uvedených nákladov. Tieto skutočnosti navyiac žalobca v rámci odvolacieho konania podložil aj Čestným prehlásením požičiavateľa A. M. D. zo dňa 02.12.2024, v zmysle ktorého je v zmysle dohody medzi požičiavateľom a vypožičiavateľom, žalobca povinný starať sa o technický stav vozidla motorového vozidla, a to uhrádzať všetky povinné technické prehliadky, ako aj vymieňať všetky opotrebované časti motorového vozidla na vlastné náklady, udržiavať motorové vozidlo v riadnom technickom stave na jeho užívanie a za týmto účelom uhrádzať všetky náklady spojené s technickou údržbou a mobilitou motorového vozidla, tiež znášať cestovné náhrady za používanie predmetného motorového vozidla výlučne sám, a to v celom rozsahu.

30. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že v otázke výšky náhrady škody súd prvej inštancie síce správne zistil skutkový stav danej veci, avšak vec po právnej stránke nesprávne posúdil, keď zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi len náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 43,48 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 29.04.2024 do zaplattenia a paušálnu náhradu za opotrebenie motorového vozidla nepriznal.

31. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP a podľa § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. V časti o zamietnutie žaloby o zaplattenie 71,80 eur zmenil tak, že priznal žalobcovi aj paušálnu náhradu za opotrebenie motorového vozidla v uplatnenej výške 71,80 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 71,80 eur od 29.04.2024 do zaplattenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, z dôvodu, že žalobca preukázal všetky predpoklady subjektívnej zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá mu vznikla vynaložením cestovných nákladov dňa 12.02.2022 za účelom realizácie styku s maloletým dieťaťom na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, ktorý sa z dôvodov na strane žalovanej neuskutočnil.

32. Podľa § 396 ods. 2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

33. Podľa § 255 ods. 1, ods. 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

34. Podľa čl. 4 ods. 1 Základných princípov CSP, ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci.

35. Podľa čl. 4 ods. 2 Základných princípov CSP, ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

36. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

37. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 CSP). Aplikácia ust. § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov konania celkom alebo z časti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu.

38. Žalobca poukázal na rozhodnutie, č. k. 8C/34/2022-67 zo dňa 08.12.2022, ktorým Okresný súd Prievidza zamietol návrh žalovanej na spojenie veci (uvedených vo výroku uznesenia) vedených pred tamojším súdom, týkajúcich sa ním podaných žalôb na

náhradu škody. V uvedenom rozhodnutí súd prvej inštancie (okrem iného) skonštatoval, že konania sa jednak nachádzajú v rôznych štádiách, jednak v uvedených konaniach uplatňuje žalobca nárok na náhradu škody za jednotlivé neuskutočnené stretnutia, pričom v konaniach sú rôzne skutkové tvrdenia produkované žalobcom aj žalovanou (líšia sa dôvodmi neuskutočnenia styku - maloletý styk odmietal, maloletý bol chorý, bol v kontakte s COVID pozitívnou osobou, bol zákaz vychádzania), pričom v niektorých prípadoch sa líšia aj exekučné tituly. Vzhľadom na počet konaní a tieto odlišnosti by nebolo možné efektívne vykonať dokazovanie na jednom pojednávaní. Vzhľadom na skutočnosť, že styk žalobcu s maloletým naďalej prebieha a je predpoklad, že žalobca si naďalej bude uplatňovať nároky na tieto neuskutočnené styky samostatnými návrhmi, nebude ani reálne možné všetky tieto nároky rozhodnúť v jednom konaní.

39. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že sám súd prvej inštancie rozhodnutím o nespojení vecí (žalôb žalobcu na náhradu škody) dospel k záveru, že spojenie týchto vecí do jedného konania nie je hospodárne, je neefektívne v dôsledku rôznych skutkových tvrdení strán sporu a nemožnosti rozhodnúť na jednom pojednávaní. Postup žalobcu, ktorý sa ochrany svojich práv domáhal samostatnými žalobami, potom nie je možné vyhodnotiť ako šikanóznny, resp. ako zjavné zneužitie práva podľa čl. 5 Základných princípov CSP. Je nesporné, že žalobca si samostatnými žalobami uplatňuje nároky na náhradu škody za jednotlivé neuskutočnené stretnutia so svojim synom, pričom v konaniach sú produkované rôzne skutkové tvrdenia tak zo strany žalobcu, ako aj žalovanej, líšiace sa rôznymi dôvodmi neuskutočnenia stretnutia - styk sa neuskutočnil z dôvodu, že maloletý bol chorý - prípad danej veci, maloletý styk odmietal, maloletý bol v kontakte s COVID pozitívnou osobou, styk sa neuskutočnil z dôvodu nariadenia vlády SR č. 678 zo dňa 20.10.2020 a podobne. Naviac, v niektorých prípadoch sa líšia aj exekučné tituly, rôzna je i dôkazná situácia a právne posúdenie. Naviac je odvolaciemu súdu z rozhodovacej činnosti známe, že žalobca nie je vo všetkých žalobách podaných proti žalovanej z dôvodu nerealizovaného styku s maloletým synom úspešný a v týchto prípadoch je žalovanej priznaná náhrada trov konania prvoinštančným i odvolacím súdom (napr. sp. zn. 17Co/9/2023, 5Co/48/2023, 5Co/59/2023), keď súdy rozhodovali podľa zásady úspechu v konaní vyjadrenej v ust. § 255 CSP. Vzhľadom na uvedené, zohľadniac i zásadu rovnakého postavenia strán sporu v súdnom konaní (čl. 6 Základných princípov CSP), odvolací súd zastáva názor, že aplikácia ust. § 257 CSP v danej veci súdom prvej inštancie nebola dôvodná.

40. V prejednávanej veci mal žalobca vo veci samej plný úspech, keď jeho žalobe bolo vyhovené (neúspech žalobcu bol len v nepatrnej časti v časti výroku II. zamietnutí úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 115,28 eur od 13.02.2022 do 28.04.2024), a preto odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovi patrí nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu podľa § 255 ods. 1 CSP (tzv. zásada úspechu) za použitia čl. 4 CSP s odkazom na § 142 ods. 3 O.s.p. účinného do 30.06.2016.

41. Odvolaciemu súdu je známe rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1MCdo/1/2004 zo dňa 27.04.2004, v zmysle ktorého "Procesný úspech žalobcu v časti týkajúcej sa celej žalovanej pohľadávky a jeho neúspech iba v časti príslušenstva žalovanej pohľadávky (v úrokoch z omeškania) nemožno v odôvodnených prípadoch (pri rozhodovaní o náhrade trov konania) považovať "za neúspech v pomerne nepatrnej časti" podľa ustanovenia § 142 ods. 3 O.s.p., ale za "čiastočný úspech" v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p." K tomu odvolací súd uvádza, že v tam posudzovanom prípade však bola zamietnutá žaloba v celom uplatnenom úroku z omeškania, ktorého výška po vyčíslení v čase rozhodnutia konajúceho súdu predstavovala cca polovicu uplatnenej istiny a uvedené rozhodnutie reflektovalo právnu úpravu trov konania podľa Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.), ktorá bola účinná do 30.06.2016. Od 01.07.2016 je účinný Civilný sporový poriadok (CSP), ktorý v súvislosti s právnou úpravou pomerného delenia náhrady trov konania na rozdiel od § 142 ods. 3 O.s.p. už neobsahuje pojem "neúspech v pomerne nepatrnej časti". Ústavný súd v náleze III. ÚS 475/2018 zo dňa 04.02.2021 uviedol, že "Zmyslom novej právnej úpravy Civilného sporového poriadku nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepčne celkom odchýliť od pravidla pôvodne vyjadreného v § 142 ods. 3 O.s.p.. Záver súdu absolútne vylučujúci osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, nemožno akceptovať a takáto interpretácia § 255 CSP nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky".

42. V prejednávanej veci síce nejde o situáciu, že by výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu a je zrejme, že žalobca mal čiastočne neúspech v časti uplatneného úroku z

omeškania, preto by sa náhrada trov konania mala pomerne rozdeliť v zmysle § 255 ods. 2 CSP. Napriek tomu odvolací súd dospel k záveru, že v posudzovanej veci nie je namieste celkom bezvýhradne aplikovať ust. § 255 ods. 2 CSP a za použitia čl. 4 ods. 2 Základných princípov CSP sám "dotvoril" právnu normu riadiac sa pritom kritériom racionálneho zákonodarcu, podľa ktorej v prípade neúspechu strany sporu len v nepatrnej časti možno jej priznať plnú náhradu trov konania. Z tohto dôvodu, a tiež s prihliadnutím na princíp právnej istoty uzavrel, že žalobcovi, ktorý bol plne úspešný v predmetnom spore vo veci samej, pokiaľ ide o istinu 115,28 eur aj s 5 % ročným úrokom z omeškania za obdobie od 29.04.2024 až do zaplatenia istiny a neúspešný bol len v časti 5 % ročného úroku z omeškania z istiny 115,28 eur za obdobie od 13.02.2022 do 28.04.2024, patrí náhrada trov konania v plnej výške. Zohľadnil pritom aj ustálenú rozhodovaciu činnosť v obdobných sporoch strán sporu, na ktorú poukázal žalobca vo svojom odvolaní. Z aktuálnej rozhodovacej činnosti týkajúcej sa sporových strán odvolací súd poukazuje napríklad na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25.02.2025, č. k. 27Co/11/25 - 196, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej - vyhovujúcej časti (výrok I.) a v súvisiacej časti o trovách konania (výrok III.) a v bode 48. odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol: "Porovnaním žalobného návrhu a rozhodnutia súdu možno konštatovať, že žalobca bol v ťažiskovom rozsahu úspešný, keďže súd prvej inštancie svojím rozhodnutím jeho žalobe v ťažiskovej časti vyhovel (s výnimkou časti nepriznaných úrokov z omeškania 5 % ročne zo sumy 144,18 eur od 23.01.2022 do 26.04.2024) a vo svetle zásady úspechu žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, ktoré mu v súvislosti s uplatnením práva vznikli."

43. Z uvedených dôvodov odvolací súd o náhrade trov celého konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 za použitia Čl. 4 Základných princípov CSP tak, že žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania (prvoinštančného i odvolacieho) v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP)

44. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh; § 428 CSP).